

הסיפור

של

כז וכלא

דניאל ארריקו

לפני הרבה זמן, כשעוד לא היו כל המילים,

בעיירה קטנה במדינה קטנה חי נער בשם **כץ**.
הוא היה הנער הטוב הנבון והאהוב ביותר
בעיירתו. **לכץ** היה אח ושמו היה **לא**. **לא** קינא
באחיו כי הוא בעצמו לא היה טוב לשום דבר,

מתי שאנשי העיירה ביקשו עזרה **לא** סירב
תמיד כי הוא לא אהב את האנשים. אך כשהם
ביקשו את **כץ**, הוא היה תמיד מוכן לעזור, וגם
לא היה איכפת לו שהדבר הרגיז את **לא**.
יום אחד מר **נכוץ**, אבא של **כץ** ו**לא** נאלץ
לנסוע והוא השאיר לבניו דאגה לכל החיות
שלו. **כץ** דאג יפה לגוק הגדול ולאיקים וליוק
בעל שלוש רגליים (תזכרו שהחיות האלה חיו
לפני הרבה מאוד זמן והיום אולי יש חיות
דומות להן ורק בעלות שמות אחרים).
אבל **לא** לא רצה לעסוק בטיפול בחיות ולכן,
במקום לעזור לאח שלו, **לא** הלך אל האגם
כדי לזרוק אבנים על פני המים.

המלך חשב רגע ורעיון טוב עלה לראשו. **כך**
ולא צריכים לעבוד בטירה המלכותית בתור

עוזרים אישים שלו. זה יהיה העונש על גרימת
מה שנודע אחר כך בתולדות הממלכה כתאונה

ימים אחדים אחרי שאבא שלהם נסע **כך** רצה
לחפש מזון וביקש מאח שלו לשמור על היוק
בעל שלוש הרגליים. אבל **לא** לא שמר על
היוק אלא נשכב, עצם את עיניו ושכח מכל.
קרה שלא רחוק משם עברה הדרך בה נהג
לנסוע מלך המדינה. ובדיוק כאשר היוק עלה
על הדרך עברה שם המרכבה של המלך
ופנתה כדי לא לפגוע ביוק. המלך נפל
מהמרכבה על הארץ ונפגע.
המלך רצה לדעת מדוע נתנו ליוק בעל שלוש
רגליים לעלות על הדרך והוא שאל על כך את
כל תושבי העיירה. **כך** היה תמיד נער ישר
וסיפר למלך את מה שקרה.

טבחים מכל המדינה באו לשער הטירה עם
אוכל שהכינו למסיבה. מובן שהמלך לא יכול

היה לצאת ולקחת את האוכל בעצמו, והוא
אמר לכך וללא להביא את האוכל לשולחנו.
הטבח הראשון בא לשער וקרא: "אני מביא את

הגרועה ביותר של יוק בעל שלוש רגליים
ומרכבת המלך.

המלך היה זקוק לעזרה בעניינים רבים בתוך
הטירה, כי מלך לא יכול עסוק בענייני יום-יום
כשהוא מנהל את הממלכה. אך אחרי שקיבל
את ההחלטה בעניין שני האחים הוא הבין
שרק כן יכול להועיל לו כעוזר. כי מתי שהמלך
ביקש מלא להביא לו דבר מה, זה הגיע אליו
תמיד, אבל תמיד שבור או אכול או לא שמושי
בכלל. המלך היה משוכנע כי לא היה העוזר
הגרוע ביותר בכל העולם.

התפקיד החשוב ביותר של האחים היה לעזור
בהכנת הכיבוד למסיבה הגדולה שערך המלך.

וכך זה הלך במשך שעות. אם המלך אהב את המנה הוא קרא "כן!" והמנה נכללה במסיבת הלילה. אם הוא לא אהב, כולם שמעו "לא!" חזק והמנה הגיעה לפחי אשפה הודות לעוזר המלך הלא יוצלח.

עוגת גרגירי הברדינה למסיבה של המלך. המלך שמע זאת וחשב שעוגת גרגירי הברדינה הם מצוינים למסיבה (והוא ירצה לאכול בעצמו את השאריות). הוא לא רצה שיקרה דבר לעוגת גרגירי הברדינה ולכן קרא "כן!" ואמר לו להביא את העוגה. הטבח השני ניגש לשער. "אני מביא למלך מרק הסרמיטה!" אמר. המלך לא אהב במיוחד מרק סרמיטה אבל ידע בדיוק איך להתפטר ממנו בלי לפגוע ברגשות של הטבח. "לא!" קרא המלך ושלח את לא לקחת את המרק. ולא הפיל ושפך את המרק עוד לפני שהמלך הריח את ריחו.

האנשים התחילו מהר מאוד לנהוג כמו המלך שלהם, כי כשהמלך עושה דבר מה, הניתנים הנאמנים שלו חושבים לחובתם לעשות כמהו. לכן אם משהו לא רצה עוד מנה של תרד היה קורא "לא" ואם שמח כשהציעו לו גלידה היה אומר "כן". ומאותו היום בעיירה הקטנה במדינה הקטנה "כן" פירושו היה כן ו"לא" פירושו היה לא. וכך נשאר עד היום.

נכון, במדינה הזו חיו גם בני דודים של **כן** ו**לא** ושמן היה "בבקשה" ו"תודה", אבל זה כבר שייך לסיפור אחר.